ΝΙΝΟΝ ΒΑΛΛΕΝ

Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δικαιώσῃ καλλίτερα τὴν φήμη ποὺ εἶχε φθάσει πρὶν ἀπὸ τὴν ἴδια ἐδῶ.

Ἕνα λαμπρὸ θαυμαστὸ φυσικὸ ὄργανο γεμᾶτο ὑγεία. Ἐκπληκτικὸ στὶς ψηλὲς νότες καὶ στὶς μέσες καὶ τὶς βαθειὲς ἁπαλὸ σὰν πολύτιμο βελοῦδο. Ἀμίμητα καθαρὸ στὴν ἐντονασιόν. Καὶ τελείως ὁμοιογενὲς σ' ὅλες τὶς θέσεις.

Θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παρὰδειγμα στὴν τέχνη τῆς ἀναπνοῆς. Στὴν εὐκρίνεια τῆς ντιξιόν. Στὴ διακοπή, στὸ κράτημα, στὴν κληρότητα τοῦ τόνου.

Γοητευτικὴ στὸ σχηματισμὸ τῶν φωνηέντων ποὺ μὲ τὴ λεία τους στρογγυλότητα κυριολεκτικῶς χαϊδεύουν τὸ αὐτί.

Μὲ ἀπαράμιλλη σχολὴ τραγουδιοῦ.

Κ' αὐτοῦτο στὶς διαταγὲς μιᾶς μεγάλης καλλιτεχνικῆς φύσεως, εὐγενικῆς ὡς τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐμφανίσεώς της —τόσον ἁπλῆς, τόσον ἤρεμης καὶ ὅμως τόσο γεμάτης ἀπὸ ἀνεπιτήδευτη καὶ ἀφελῆ βεβαιότητα — κερδίζει, κατακτᾶ ἀπολύτως τὸν ἀκροατὴ καὶ ποὺ μὲ τὴ βοήθεια τῆς θερμῆς καὶ τόσο λεπτῆς εὐαισθησίας της, ὡς ἄνθρωποι πιὸ χρωματίζει, φωτίζει κάθε ἦχο.

Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸ ἀρίνεται ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησι τῆς ἀπεριόριστης καλαισθησίας της, ποὺ κρατεῖ πειθαρχημένο σ' ἕνα αὐστηρό, αὐτόχρημα «κλασικὸ» μέτρο καὶ τὸ πιὸ δυνατὸ ἐξπρεσσίβο.

Νὰ γιατὶ οἱ παληοὶ Γάλλοι καὶ Ἰταλοὶ διδάσκαλοι μὲ τὶς ἀριστοκρατικές, τὶς εὐγενικές τους γραμμὲς εἶνε τὸ κυρίως εἶδός των.

Ἡ χαϊτωμένες ἀραμπέσκες τοῦ «Ἀμοὺρ ντὲ μουὰ» τοῦ Τιερκό, ἡ καντσονέττα τοῦ Σκαρλάττι καὶ τοῦ Μαρτίνι τὸ «Πλαιζὶρ ντ' ἀμοὺρ» δὲν θὰ μποροῦσαν νἄβρουν καλλίτερο ἁρμηνευτή.

Ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ Ἱσπανοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι ποὺ ἐτραγούδησε δὲν κινοῦνται μέσα στὰ ὅρια τῆς θαυμαστῆς λυρικῆς της τέχνης.

Λείπει ἐντελῶς ἀπὸ τὸ «Τρὶστ ἐστ λὰ στέππ» τοῦ Γκρετσανικώφ ἡ ἀπειλητικὴ πίεσι, τὸ σκοτεινὸ χρῶμα ποὺ ἔχει ἡ θύελλα.

Καὶ οἱ Ἱσπανικοὶ ρυθμοὶ τοῦ Φάλλια, τοῦ Γισαχὶν Νίν, τοῦ Χρανάντος χάνουν μὲ τὴν ὡραίαν στρογγυλότητα τῶν τόνων κάτι ἀπὸ τὴ χαρακτηριστική τους ὁρμή.

Γιατὶ σ' αὐτὰ εἶνε ἀπαραίτητες γιὰ τὸ στὺλ ἡ σουβλερὲς γωνιές, ἂς τοῦ ποῦμε ἔτσι.

Ἐνῶ ἀντιθέτως στὸ «Ντὲλ καμπέλλο μας σοῦτιλ» τοῦ Ὀμπράντος μὲ τὴ μακρυὰ ἀναπνοή, τὴν ἤσυχη γραμμὴ εἶχε μίαν ἐπιτυχία ἀπαράμιλλη.

Πραγματικῶς ὅμως μποροῦσε νἄλειπε ἡ «Μινυλασιὸν» τοῦ Χὰν μὲ τὶς φριχτὲς ἀνιαρές της αἰσθηματικότητες ποὺ κυριολεκτικῶς δὲν εἶχε τὴ θέσι της ἀνάμεσα στὸν Ντεμπουσὶ καὶ τὸν Σομπρὲ τοῦ ὁποίου τὸ «Αἴρ ντὲ Λουΐζ» τόσον ὡραία ἀποδόθηκε.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὲς τὶς μικρολεπτομέρειες ἦταν μιὰ ὁραδιὰ πολίτιμη, πλούσια σὲ ἀπόλαυσι ποὺ μᾶς κάνει νὰ περιμένομε μὲ ἀνυπομονησία τὴ δεύτερη.

ALEX THURNEYSSEN